

SVENSK MUSIKTIDNING

Nr 13.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 6 19.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 September 1900.

Expedition: Kungstensgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petritrad.

20:e Årg.

Robert Kajanus.

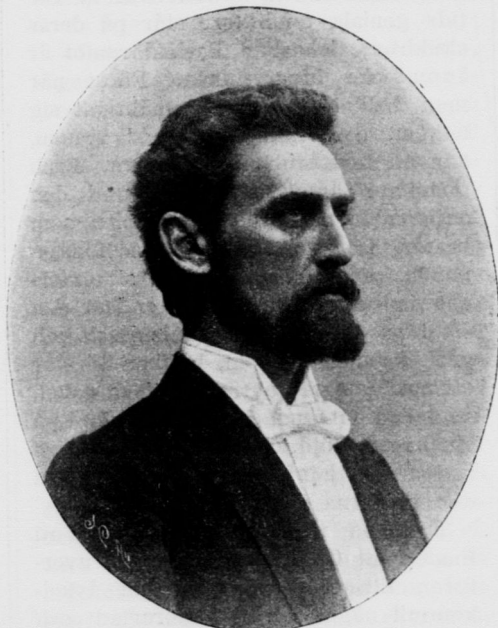
Ronserterna under sommaren i vår hufvudstad bruka vanligen inskränka sig till militärmusiken på restauranter och kaféer, men i år har från denna regel ett märkligt undantag inträffat genom den finska filharmoniska orkestrens konserter härstädes i början af juli. Först nu kunna vi efter tidningens vanliga sommarhvila egna uppmärksamheten åt dessa, för hvilka på ett annat ställe i dagens nummer redogöres. Här är vår uppgift att framhålla ledaren af denna orkester i en kort biografisk uppsats, åtföljd af hans porträtt.

För Sv. Musiktidnings läsare är det ofvanstående namnet väl bekant genom den redogörelse vi under flere år lämnat för musiklivet i den finska hufvudstaden, och likaså har Helsingfors' Filharmoniska Sällskap med dess orkester naturligtvis äfven blifvit omnämndt vid framhållandet af stadens förnämligaste musiktilldragelser. Namnen på de finska tonkonstnärer, hvilka genom sina verk här representerades på de ofvannämnda konserterna, torde af samma skäl vara kända för våra läsare, och den vokala solisten hade vi tillfälle att höra härstädes för några år sedan.

Robert Kajanus är född den 2 dec. 1856 i Helsingfors, son af en tjänsteman. Sedan han åtnjutit flerårig god musikalisk undervisning i fädernestaden begaf han sig, efter erhållande af statsstipendium, till Leipzig 1877 och utbildade sig där vid konservatoriet under ledning af E. F. Richter såsom lärare i teori. År 1880 lämnade Kajanus Leipzig och for till Paris. Efter ett års vistande i den franska hufvudstaden återvände han till Tyskland och slog sig ned i Dresden.

Under denna tid komponerade han sina första orkesterverk, hvilka delvis under hans egen ledning utfördes i Leipzig och Dresden. Äfven i S:t Petersburg och Berlin dirigerade Kajanus.

På hösten 1882 återvände han till Helsingfors och begynte genast utveckla en betydande musikalisk verksamhet. Af Helsingfors' orkesterförening skapade han »Filharmoniska Sällskapet», hvars dirigent han alltsedan varit. År 1886 grundade han en orkesterskola af infödde musici. Med uppförande 1888 af Beethovens 9:de symfoni — för första gången i Finland — bildades också af honom en större kör, kallad symfonikören, hvarigenom Filharmoniska Sällskapet är i besittning af såväl kör som orkester. Detta sällskap har sedan årligen gifvit flere större konserter, vanligen förnyade såsom »folkkonserter»

Robert Kajanus.

och vid dessa biträda in- och utländska fränstående solister. Å dessa konserter ha utförts flere betydande verk såsom t. ex. Beethovens stora messa, Berlioz' »Faust» etc. Med filharmoniska orkestern, hvars ypperliga samspel och ledning vi nu här i sommar fått bevittna, gifver hr Kajanus årligen bortåt tio konserter i Helsingfors' stora universitetssal och i Brandkärshusets ofta till konserter begagnade sal, hvarjämte han hvarje vecka under säsongen gifver tre populära konserter i Societetshuset. Han har äfven tjänstgjort såsom teaterkapellmästare och ledare af den berömda finska studentkören M. M., hvilken för några år sedan upplöstes.

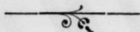
Sålunda kan Robert Kajanus betraktas såsom skapare af ett ordnat musiklif i Helsingfors. Äfven andra städer i Finland följde exemplet från hufvudstaden; så finnas nu i Åbo,

Wasa, Wiborg och Tammerfors af staten med 15 till 20 tusen mark understödda orkestrar. Sedan flere år tillbaka har i Finland under sommaren folkfester med täflingar i körsång och harmonimusik ägt rum. Till sådana populära musikfester — i Sv. M. T. mer än en gång omnämnda — strömma folk från alla delar af landet, och Kajanus har såsom orkester- och kördirigent fungerat vid desamma.

År 1897 blef Kajanus utnämnd till musikdirektör vid Helsingfors' universitet.

Af Robert Kajanus' kompositioner ha flere blifvit gifna i Tyskland och genom sina »Finska Rhapsodier» har han gjort sig fördelaktigt känd i den skandinaviska Norden. Utom dessa två rhapsodier (utgifna af Kistner i Leipzig) må af hans tonsättningar nämnas »Kullervo», tragisk episod ur det finska nationalepos »Kalevala», för orkester; »Aino», symfonisk dikt öfver »Kalevala» för orkester och kör;

»Sommarminnen», suite i fyra satser för orkester; åtskilliga mindre orkesterverk, manskörer, ett par kantater, sånger och pianostycken.

Johann Sebastian Bach såsom lärare och uppfostrare.

Den 28 sistlidne juli hade ett och ett halft århundrade förflutit, sedan J. S. Bach gick ur tiden, dock har halftannat århundrade icke förmått att förringa det mäktiga inflytande, som denne underbare man utöfvat och ännu utöfvar. Tvärtom; alldeles som det förhåller sig med alpernas snöbekrönta jättar, hvilka på långt håll presentera sig för oss allra bäst, så har äfven Sebastian Bach ej i sin verkliga storhet uppfattats af dem, som till tiden stodo honom närmast. Han har ej ens, då hans mödosamma dagsverke ändades af döden, erhållit en värdig likbegängelse — ej en gång ett tal vid grafven — emedan de efterblifna saknade nödiga medel — och hans kolleger vid Thomasskolan lika litet som tidningsskrifvarne i Leipzig tyckte det löna mödan att särdeles taga notis om hans fränfalle. Vål torde mången i Leipzig med förundran ha skådat upp till den ärevärdige kantorn, där han satt i sin tarfliga rock på orgelbänken, och af sakförståndiga har han blifvit uppskattad och berömd såsom en »ovanlig» organist med »tusan så stor finger- och fotfärdighet», men med hans död var hans namn utlocknad. Nu däremot — hur väldig, hur jättestor i sina tonskapelser framstår ej ännu i dag denne tondiktare för oss!

Det är ju visserligen den lott, som blifvit de flesta stora andars på tonkonstens område, att deras verk först af en eftervärld rätt uppskattats, men i så hög grad som Sebastian Bach har väl ingen varit utsatt därför. Ur 100-årig glömskas dödsömn ha hans livsverk blifvit uppväckta (genom Mendelssohn o. a.), och det tyckes som om därefter ännu ett århundrade måste förflyta, innan han blir känd till hela sin betydenhet. Däraktigt vore det att vilja upphöja en enda stor mästare på andra sådana bestånd, och att icke åtminstone likställa en Händels, Mozarts, Beethovens och andra tonkonstfurstars fullkomliga, undersköna verk med Bachs, men i ett hänseende synes oss Leipzigerkantorn ännu i dag stå öfver dem: i den makt hans musik eger att *uppföstra, andligen befrukta och alltjämt förädla*. Ingen af tonvärlens heroer liknar honom däri, att man ännu i dag har så mycket att *lära* af en sådan som af Bach. Och

i själfva verket ha just de största mästarna icke försmått att gå i skola hos Bach. Till och med Richard Wagner, som man i mer än ett hänseende kan anse såsom en antipod till Bach, — vill man veta, hur mycket han har Leipzigerkantorn att tacka för, må man endast slå upp partituret till »Meistersänger» eller »Tristan». Och Johannes Brahms sedan med sin konstfulla stämväfnad i symfoni och kamarmusik, vokalkvartetter och körverk, hur mycket han icke han lärt af Bach! Mendelssohns oratorier skulle alls icke ha funnits till, om ej Seb. Bach skrifvit sina motetter och kantater, sin Passionsmusik och H-moll-messa.

Bach är den källa, till hvilken de alla gått och alla ännu gå tillbaka. Från Bach härflyta alltjämt nya skapelser. Den som följer honom och försänker sig i honom, den leder han på en väg, å hvilken allt vidare nya upptäckter stå att göra.

Man har börjat fråga, på hvilka nya banor musiken härefter har att slå in, i hvilken riktning ett fortskridande därpå låter sig tänkas? Är melodien musikens härligaste blomster, så vore det mål man nu borde eftersträfvat att låta melodien allt mera genomtränga musiken till alla delar, så att äfven det melodien bifogade ackompanjemanget hade sin tyngdpunkt i melodien. Men ett andligt fördjupande ända intill de minsta delar, en allt större klarhet till form som innehåll, endast detta kunna vi erkänna såsom verkligt framsteg, liksom ju all konst består i andens triumf öfver materien. För att nå detta mål måste komponisten vända sig tillbaka åt Bach. Han kan lämna Händel, Mozart, till och med Beethoven å sido, de kunna ej mera lära honom något nytt, han har ju redan från ungdomen upptagit i sitt kött och blod deras musik — en hvar af vår tids geniala tondiktare står på deras skuldror; Sebastian Bach däremot är ännu icke öfvervunnen. Först när man helt och hållet bemäktigat sig honom, assimilerat sig med honom, kan ett fortskridande ega rum. Bach förblifver ännu i denna stund den ouppnådde mästaren i polyfonien, som består i musikens andliga fördjupande genom de särskilda stämmornas individualisering, och endast *den* skall ha öfvervunnit gamle Bach och gått framom honom, hvilken förstär att med samma kontrapunktiska konst, som den vi finna i Bachs polyfoni på sin högsta höjd, förbinda den moderna melodikens hänförande makt med hela den moderna anderikheten.

I denna riktning har Mozart uti finalen till C-dur-symfonien och uvertyren till »Trollflöjten» redan åstadkommit något verkligt storartadt och han hade säkerligen än vidare fullföljt den beträdda banan, om icke

döden så snart öfverraskat honom. På denna väg gäller det att gå vidare, och Bach är vägvisaren.

Lägges det sålunda ännu stor vikt på Bachs tonskapelser i fråga om musikens fortskridande utveckling, så kan tondiktarens *pedagogiska* betydenhet öfver hufvud ännu icke nog uppskattas. Om Seb. Bach såsom *lärare* och *uppföstrare* af blifvande tonkonstnärer skulle man kunna skriva en hel bok. Hvilken skola för den sträfsamme musikeleven erbjuder ej Bachs klavérverk! Hvilken guldgrufva är icke blott och bart »Das wohltemperierte Klavier»? Den som väl arbetat sig in däri, kommer ej loss därifrån; han är lika mycket fängslad af det sinnrika, konstfullt sammankvädda tonspelet och af stämföringen, som af det rika, mångskiftande stämningsinnehåll, hvilket uppenbarar sig i dessa preludier och fugor.

Huru förträffligt lär icke Bachstudiet den nybörjande komponisten att fasthålla en grundtanke och genomföra den i alla möjliga omgestaltningar och förvandlingar och alltså förläna sitt arbete »enhet i mångfalden». Hvilken öfning i musikaliskt tänkande! Hvilka förebilder i fråga om den fyrstämmiga satsen bjuda ej de härliga koralerna, hvari Bach så mästareligt förstår att gifva åt en och samma melodi genom skiftande stämföring och harmonisering alltjämt nya, karaktäristiska, texten motsvarande stämningsuttryck. Bach är ofta hård, han skyr icke dissonanser, ja, han fördröjer den väntade upplösningen med nya dissonanser, men dessa dissonanser äro lika uttrycksfulla som genom Bachs omutliga, musikaliska logik motiverade. Och just denna stränga, hårda karaktär hos Bachs sånggudinna bevarar lärjungen från faran att förlora sig i själlöst tonklingklang och rent sinligt vällyd. Öfverallt möter oss den manligt kraftfulle anden, som icke ensamt hänfiver sig åt frälsandet i tonernas trollmakt utan konstfullt sammansmider dessa toner till ett talande uttryck för hans inre lif och känsla.

Men icke blott den begynnande och blifvande konstnären utan äfven diletanten och den sträfsamma musikälskande ungdomen i allmänhet finner i Bachs verk en stärkande, vederkvickande kost och hvad som tjänar till luttring och förädling af den musikaliska smaken, till väckande af det musikaliska förståndet. Och redan i blott tekniskt hänseende, hur instruktivt är icke sysselsättandet med Bachs kompositioner! Hur föres icke af denne lärmästare pianospelaren från det lättare till det svårare, om han begynner, med de små Preludierna och Inventionerna, vidare öfvergår till de trestämmiga Symfonierna och Suiterna med deras ypperliga dansstycken för att sedermera i de större

fugaverken vinna jämn rörelse och och själfständighet i hvar hand, för hvarje särskildt finger samt utbilda förmågan af riktig fingersättning till full virtuositet. Detta kan i sanning sägas att lägga en god grund. Och hvad lär icke organisten af Leipzigerkantorn, hvilken så som ingen annan förstod att musicera med hand och fot och alltid »träffa rätta tangenten på ett rätt tid.» Äfven violinspelaren finner i Bachs sonater för violin och piano ett präktigt material för studier och, i de delvis rent af storslagna Partiterna och Sonaterna, för violin-solot konstnärliga uppgifter och tekniska problem, med hvilkas lösning han ännu i dag kan sätta den musikaliska världen i förvåning.

Och den som nu på så sätt left sig in i de Bach'ska tonskapelserna samt mer och mer uppvärmts af dem, skulle icke han också på samma gång vinna stor sympati för hela den personlighet, som skapat sådana verk; den urkraftige kärnfriske mannen med det mäktiga hufvudet och de djupliggande svarta ögonen, »som om eld ur klippan lågat?» Ja, som en bergsklipa höjer han sig midt bland sina konstbröder vid gränsskedet mellan två musik-epoker, och likasom hans lifsverk ännu framstår för oss oförsvagadt och oberördt af alla strömmar i tidsriktningen, så klippfast framstår för oss äfven mannen själf. Orubblig förblifver han vid det, som han funnit sannt och rätt, trogen mot sig själf och sitt innersta väsen, aldrig fogande sig efter publikens nycker, aldrig sträfvande efter rykte och yttre framgång, en samvetets och pliktens man. Såsom fader och uppfostrare af en talrik skara barn, outtröttligt sörjande och arbetande för dem, en sann patriark i kretsen af sin familj, full af kärlek, tålmod och uppföring, kunde han vid sidan af sitt egentliga kall äfven vara en nitisk lärare för sina 10 musikaliska söner, grundlig och gedigen i allt hvad han företog sig. Med all sin själsglöd och fantasirikedom stod han ständigt under sin starka andes herravälde, stor och upphöjd äfven under in-skränkta förhållanden, from och undergifven äfven under svårt lidande och förgätande sig själf. Hvilken själförsakelse, då den geniale tondiktaren på samma dag kan den ena timmen skapa ett oförgångligt mästerverk, den andra utan otålighet undervisa en trögfattad lärjungar i latin eller klavérspe! Sällan möter oss en konstnär så full af flit och uthållighet, af aldrig mattad plikttröhet.

Hvilken hög förebild är icke denne Leipziger-kantor för hela vår tids konstnärssläkte! Då, såsom i den närvarande tiden, så mycken osundhet, virrighet, öfverretning framträder så i musiklivet som i musiken, hur

sedligt stärkande måste icke då den Bach'ska musiken och den kärnfulle mannen verka på dem, som vilja öppna sitt öra och sitt hjärta för honom!

Bach såsom lärare och uppfostrare — hvem kan neka att han mer än någon annan är predestinerad därtill i vår tid? Må därför rätta många tonkonstens lärjungar välja honom till vän och mentor; de skola endast skörda vinst däraf.

Dr. Sch.

Sångargager och sångskolor.

Af George Armin.

Under denna rubrik har tyska tidskriften för musik och litteratur »Die redenden Künste» meddelat en uppsats, af hvars innehåll, dels särskildt afseende tyska förhållanden, dels för vidlyftigt att i sin helhet här reproduceras, vi nu göra ett utdrag. Författaren är, som bekant, renommerad sånglärare efter Müller-Brunowska metoden och räknar såsom sådan bland sina elever äfven Algot Lange, hvilket vi påpekade i dennes biografi till hans porträtt i n:o 5 af förra årgången.

Armin vänder sig i sin uppsats direkt till »Tysklands teaterförpaktare och teaterstyrelser i städerna», men uppsatsen innehåller mycket rörande sångundervisning öfverhufvud och har sitt särskilda intresse såsom en framställning af en så bemärkt sångmästares åsikter.

Artikeln har till utgångspunkt en af direktören för stadsteatern i Leipzig framställd klagan öfver gagernas stegring, föranledd af konkurrensen med hofteatrarna och de stora stads-teatrarna i Hamburg, Frankfurt a. M. o. s. v.

»Det skulle ej vara utan intresse», säger hr Armin, »att för en gång notera de gager, som betalas vid tyska teatrar och som uppgå till öfver 10,000 mark. Folk som betraktar dessa anse- nliga summor och ej förmår närmare initiera sig i förhållandena kan antingen tro, att här föreligger ett ömsesidigt öfverbjudande teaterdirektörerna emellan och att dessa gager måste betalas, eller kan gå förbi den pekuniära frågan med den lättvindiga anmärkningen, att en stor konstnär i och för sig är obetalbar. I det följande skall nu bevisas, att dessa gager härfluta ur naturliga förhållanden och skola bestå så länge *dess förhållanden* ej låta sig ändras. Det skall vidare bevisas att det vanligen icke så mycket är konstnärligheten som icke mer röstbegåfningen hos sångaren, som betalas så enormt. Kan det slutligen bevisas att sångare, som så högt

betalas, äro sällsynta endast så länge som det ej finns någon röstodling, så måste, ifall det verkligen gifves någon väg till utbildning af vackra och friska röster, med ett slag vid alla teatrar uppstå ett sådant tillöpp af *goda*, ja i fråga om röster verkligen framstående sångare, att under denna starka konkurrens gageförhållandena återföras till en naturlig norm och endast sånggeniet, det sällsynta undantaget, honoreras med den summa, som den mestbjudande betalar.

Det finns på teaterspråket ett ord som heter »slaktfest». Till teaterdirektionen ankomma en hop bref och böneskrifter angående engagement eller protektion för unga idkare af sångkonsten. Då möjligen bland dessa finnes någon som är begåfvad med ovanliga röstmedel, bestämmer direktören en dag på hvilken de få aflägga prof. Hvar och en får sjunga en sång eller en aria. Finnes nu bland dem ingen framstående förmåga, afskedas höfligt de förhoppningsfulla och en ny laddning inväntas. Skulle verkligen ödet skicka en utmärkt sångfågel till denna »slaktfest», så blir den genast rekommenderad eller engagerad utan att man mycket bekymrar sig om hur långt den konstnärliga förmågan för öfrigt sträcker sig eller från hvilken skola personen i fråga utgått. Hufvudsaken är det präktiga materialet. Detta öfverlämnas nu åt kapellmästaren, som har att belasta det med instuderande af partier. »Konstnärn» har man. Att börja med får han ej synnerligen högt gage. Småningom växa vingarna. Han ser att han behagar publiken, märker hur hans routine hjälper honom fram öfver åtskilliga svårigheter och finner till sin glädje att han egentligen har helt få konkurren-ter. Hans anspråk stiga, och slutet på visan är ett gage mellan 10,000—20,000 kronor. Sådana ur verkligheten tagna fall bevisa att tillfälligheter här verka och att det ej gifves någon odling för rösternas skötsel. Men så länge dessa förhållanden äro bestående skola de ofvannämnda gagerna höra till ordningen för dagen. — Men, frågar man, hvarför existera då så många konservatorier, hvarför utgifves så många sångskolor, och hvarför gifves det så oändligt många sånglärare? »Konservatorier och sånglärare», säger hr A., »bedrifva saken alldeles så som teaterförpaktare och agenter. Om det finnes en positiv skola, hvilken af hvarje människa med rösttanlag kunde göra en duktig *sångare*, så måste efter antalet af sånglärare just den mycket efterlängtade konkurrensen redan länge ha varit till finnandes.» Beträffande konservatorierna och privatlärarne anför hr A. sångmästaren Fr. Schmidts yttrande för 40 år sedan att af 100 röster hälften genom dem våldsamt förstöres, 49

stanna under medelmåttan och kanske varder en konstnär af någon betydelse. Hr A. tillerkänner ej heller konservatorierna förmåga att befördra röstutbildning på ett mera verksamt sätt och om privatlärarne säger han följande: »Deras särskilda »metoder», hvilka äro hvarandra alldeles olika och i sin onaturlighet också måste vara det, tyda redan däri, att en allmän princip för röstbildning ej existerar. De tala alla om sina »metoder», betona alla ordet »tonbildning» och stödja sig på 1—2 elever, som tillfälligtvis blifvit något af, men i allmänhet blifva lärjungarna »musikaliskt bildade» med alldeles *omogna organ*. Instuderandet af partier är också för dem första och sista ordet. Nej, en odling gifves ej på detta område! Endast naturen har länge fått uppfylla teaterdirektörernas behof. Därför bristen på goda sångare och tillvaron af de jättegager — som publiken i sista hand får betala.

Trädet saknar sålunda rötter. Detta har Rich. Wagner erkänt, då han i sin framställning angående »en tysk musikskolas inrättande i München» yttrade sig om den viktigaste delen af sitt konstverk. »Redan den erfarenheten», säger han, »att i intet tyskt konservatorium sångundervisningen med verklig framgång odlas, måste intyga svårigheten däri (nämligen grundande af en sångskola). Visst är, att intet studium kräver en så angelägen personlig uppmärksamhet som sångundervisningen. För en verkligt felfri utveckling af människorösten, särskildt i Tyskland och under inflytande af tyska språket, fordras det noggrannaste i minsta detaljer ingående öfvervakande, de mest arbetsamma och tålmodspröfvande öfningar. Under det för alla instrument inlärandet af teknikens lagar efter säkra normer kan ske, är tekniken för sången ännu i dag ett problem, hvilket därför vår skola har att lösa... Kunna vi åstadkomma en sångskola på en grundval, om hvars säkerhet en hvar är öfvertygad, hvars framgång är otvivelaktig, då är det svåraste problemet löst...» Den vackra och djupt genomtänkta planen blef emellertid ej realiserad.

Sålunda stå vi ännu vanmäktiga inför denna svårlösta gåta. De stora bristerna hos våra sångröster med hänseende till deklamation, omfång, uthållighet o. s. v., det fortgående lotterispelet — skall det till dagarnes ände förblifva detsamma? Nej, säger jag! Redan den omständigheten, att scenen med sitt permanenta utförande af Wagnerska verk ställer fordringar på människoröster, som förut voro okända, framkallar här ett högljudt halt! Ty om också alla de friska och unga rösterna, särskildt tenorerna, en tid kunna hålla stånd mot orkestersvallets kolossala våldsamhet, så måste

dock en utmattning af naturrösterna snart nog inträda. Konsten själf, och framför allt jätten Wagners, ropar efter röstkultivering.

Jag kommer nu till den positiva delen af min framställning, till själfva problemet för röstutbildningen. Om det står fast att alla hittills varande metoder utan någon framgång inläras, så synes det högeligen nödvändigt att sammanställa *alla* hittills befintliga sångskolors grundsatser och göra klart för sig i hvad de öfverensstämma och skilja sig.

Man skall då göra den iakttagelsen, att samtliga skrifna skolor redan därför äro ett förfeladt experiment, att de *alla* tilltro sig lära något som alls icke kan läras af böcker. En ton skall höras, icke läsas! Man kan därför kort och godt säga, att den som författar en sångskola är en dålig lärare och ej förstår hvad röstbildning vill säga. Detta är hvad man först må taga i betraktande. Vidare: om en ton skall höras, så måste det finnas någon som föresjunger denna ton. Därför följer att en röstutbildare bör vara en *sångare*, icke instrumentalist. Då man naturligtvis eftersträvar en *skön* konstnärlig ton, måste läraren ej blott kunna sjunga, utan också kunna sjunga vackert och konstnärligt. Han skall representera en konst, som kan producera en ton, hvilken ser till godo alla tekniska bildningar, ej endast sådan, som kunna framhålla enskilda, vackra och väl liggande ställen i ett parti. Då denna konst upphäver naturalismen, hvilken aldrig företer någon fulländning, så måste alltså den lärare, som sjunger vackert grunda sin skola på fullt bestämde lagar och under gifna förhållanden kunna bibringa denna så förvärfvade åt *hvarje* elev och *med framgång*. Om sådana lärare vore till finandes så hade vi den länge sökta röstodlingen. Men — och det är slutfrågan — hur når man ett sådant mästerskap? Om någon väljer sig ett kall och i detta vill uträtta någonting, så förutsätter man att hans inre, hans instinkt drifver honom till det. Ju finare denna instinkt eller talang är, ju högre ligger målet. Den som vill utbilda sig till konstsångare måste inom sig ha instinkten att *verkligt* i ton återgifva de känslor, han erfar vid anblicken af det lif, som rör sig för hans ögon. Han sträffvar då efter en teknik, som för honom möjliggör dessa hans känslors uttryck. Då nu den sjungna tonen ej kan tänkas eller skådas utan till följd af sin akustiska fenomenalitet endast höras, så är örat sista instansen, sista domaren i alla frågor, som röra hans konst. Efter som naturen skänkt åt hvar och en sin särskilda begåfning, så har den också förlänat gåfvan att höra, öra för tonen, åt en viss del människor och den finaste instinkten endast åt

ett fåtal. Denna sanning må man framhålla för dem, som ännu hysa den meningen att en sådan örats talang endast den kan besitta, som fått den skriftligen intygad af ett konservatorium eller liknande auktoritet. Därmed är ock den fordran, att alla sånglärare skola ställas under pröfning och kontroll af staten, eller att sången öfver hufvud skall tvingas under lagen, karaktäriserad såsom ett svårt misskännande af konsten och talangen. Hvilken förmår säga att hans öra är det enda som hör rätt? Sången är ingen matematik...

Med afsikt har jag endast helt ytligt uppkastat en skiss till en framtidslärare och därmed en blifvande röstbildningsskola. Den, som vill känna problemet närmare, skall efter noggranna studier själf få se, om dessa frågor äro värda att begrundas. Säkert är, att de enorma gagera skola betalas så länge som våra teaterdirektörer och -agenter icke själfva uppställa för sig högre konstnärliga mål utan i sitt geschäftsbegär endast lefva för ögonblicket, obekymrade om hvar och hur de få sina varor. De, hvilka konstens och folkets väl ligger om hjärtat, må se till hur dessa frågor kunna besvaras.

Musikbref från Roma.

För Svensk Musiktidning.

Verdis »Nabucco».

Å *Constanzi*-teatern afslutades med maj månads utgång en för italienska förhållanden ovanligt lång och innehållsrik operasäsong*, — åtta månader och resp. 22 operor — med uppförande af »Nabucco», ett af *Verdis* äldre, mindre uppförda arbeten. Komponerad 1842, närmast före »Ernani», förtjänar emellertid detta verk såväl genom musikens nobla och den på biblisk grundval hvilande handlingens värdiga karaktär som dess dramatiska effektfullhet att räddas undan glömskan och borde äfven hos oss uppmärksammas af vederbörande.

Innehållet i »Nabucco» rör sig kring konung Nabu-kudur-usur (Nebukadnesar) och judarnes bortförande i »babiloniska fångenskapen». Efter återkomsten från Jerusalem, där han redan ådragit sig Jehovas vrede genom att till häst intränga i själfva Salomos tempel, fordrar konungen, förblindad af öfvermod, gudomlig dyr-

* Förtjänsten af att den jämväl var så artistiskt värdefull tillkommer i synnerhet orkesterchefen *Mugnone*, förut omnämnd i »Sv. Musiksidn.» n:o 4 d. å. i en korrespondens om premiären af densamma förmästare nyhet »Tosca».

kan, men drabbas i samma ögonblick af vansinne. En ärelysten slafvinna, Abigail, tillvällar sig nu med Baalprästernas medverkan makten och öfvertalar den sinnessvage konungen att gifva sitt samtycke till, att samtliga israelitiska fångar dödas. Men därmed har han ock oåterkalleligen underskrifvit sin egen dotters, den milda Fenenas, dödsdom, då denna, fadern ovetande, öfvergått till deras fienders religion. Efter att förgäfvat ha anropat Abigails medlidande för sitt barn — en från både dramatisk och musikalisk synpunkt utomordentligt gripande scen — vädjar Nabucco i sin förtviflan till Jehovah, som återskänker honom förnuftet, så att han är i stånd att sätta sig i spetsen för en skara trogna samt genom ett underverk, i det att Baalstoden, vid hvars fot blodbadet skulle ega rum, af sig själf faller i spillror, i sista stunden lyckas ej allenast afvärja detsamma, utan ock återvinna sin förlorade tron.

Såväl genom anda som genom form har »Nabucco» många beröringspunkter med Méhuls likväl i dramatiskt afseende vida mindre fängslande opera »Joseph», särskildt därvidlag, att det erotiska elementet, hvilket alldeles saknas i den senare, i den förra spelar en fullkomligt underordnad roll. Följaktligen är ock älskaren-tenorens — den judiske prinsen Ismaël — parti af ringa betydelse; så mycket tack-sammare uppgifter äro däremot, i främsta rummet, Nabucco (baryton), äfvensom hebreiske öfverstepresten Zacharias (bas) samt Abigail (sopran). Till sist må af förevarande musik-verks talrika skönheter ytterligare framhållas de fångna judarnes klagosång vid stranden af Eufrat — tredje aktens fjärde scen — äfvensom den härliga slutkören, hvilka i sin storslagenhet och upphöjdhed äro inspirerade af den mest fulländade oratoriestils ideala flykt.

Anteros.

Internationella Musiksällskapet.

Innehållet af dess »Tidskrift».

(Forts. fr. N:o 10.)

Efter förut lemnadt prospekt öfver sällskapet, dess mål och verksamhet sammanföra vi här innehållet af hittills utkomna häften i 1:a årgången af »Tidskriften». Förutom de i alla häften ingående uppsatserna under rubrikerna Notizen, Kritischer Anzeiger, Zeitschriftenschau, Mitteilungen der Internationalen Musik-Gesellschaft och Verlagsanzeigen är innehållet i de särskilda häften följande (hvarvid vi främst sätta namnet på artikelförfattaren).

Häft. 1 och 2 (okt-nov. 1899). O. Fleischer (Berlin): Zum Geleit; Ch. Maclean (London): Music in England; W. Kleefeld (Berlin): Bayreuther Festspiele 1899; M. Seiffert (Berlin): Das Album Morsianum; J. Wolf (Berlin): Ein alter Lautendruck.

Häft. 3 (dec. 1899). O. Fleischer: Sind die Reste der altgriechischen Musik noch heute künstlerisch wirksam? — N. Findeisen (St. Petersburg): Das Musikleben in Russland; L. Dauriac (Paris): »Tristan et Yseult» au Nouveau théâtre; M. Lussy (Paris): Etudes de Science musicale.

Häft. 4 (jan. 1900). E. Boehm (Berlin): Der Gesangunterricht an den höheren Schulen; — Aufführungen älterer Musikwerke; Neue Katalogen; 1 Verzeichniss der Mitglieder.

Häft. 5 (febr. 1900). O. G. Sonneck (New-York): Im Konzertsal nur Konzertmusik; M. Seiffert: Die Gesamt-Ausgaben der Werke Händels und Bachs und ihre Bedeutung für die Zukunft; Joh. Bolte (Berlin): Der Text von Braga's Serenata; Em. Vaupel (Paris): Mozarts Freimauren-Gesellenlied; Aufführungen älterer Musikwerke; Musikgeschichtliche Vorlesungen.

Häft. 6 (mars 1900). E. del Valle de Paz (Florens): Lettera Fiorentina; Ch. Maclean: Music in England; O. Fleischer: Das Bach'sche Clavicymbel und seine Neukonstruktion; M. Seiffert: The Fitz-William Virginal Book; Aufführungen älterer Musikwerke; Musikgeschichtliche Vorlesungen; Nachrichten von Hochschulen, Konservatorien und Lehranstalten für Musik.

Häft. 7 (april 1900). F. Spiro: Musik in Rom; M. Chassang (Paris): Grands Concerts à Paris; Aufführungen älterer Musikwerke; Musikgesch. Vorlesungen; Nachrichten von Hochschulen etc. (se ofvan); Neue Mitglieder; Bitte und Preisfrage.

Häft. 8. Lydia Torrigi-Heiroth (Genève): L'enseignement du chant; Rob. Hirschfeld: Konzerte in Wien; Georg Münzer: Etwas über Volkskonzerte und musikalische Überproduktion; N. Findeisen: Die Förderer des russischen Kirchengesanges in Moskau; Aufführungen älterer Musikwerke; Musikgesch. Vorlesungen; Nachrichten von Hochschulen etc; Eingesandte Musikalien; Neue Kataloge.

Af brist på utrymme uppskjuta vi till ett efterföljande nummer förteckningen öfver innehållet i senare utkomna häften och i kvartalsbanden.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Aug. 20, 23. MOZART: *Trollflöjten* (Nattens drottning, Pamina: fru Östberg, Hellström; Papagena: frk. Gerda Nils-

son, deb.; Tamino, Sarastro, Talaren, Papageno, Monostatos: hrr Malm, Sellergren, Lundquist, Lejdström, Ericson; Tärnorna: fru Lindberg, frkn. Karlsruhn, Edström; Genierna: frkn. Fernquist, Lindegrén, Gaston). — 22. BIZET: *Carmen* (Carmen, Michaela: fru Jungstedt, frk. Fernquist; José, Escamillo, Morales: hrr Bratbost, Lejdström, Mandahl). — 24. v. FLOTOW: *Martha*. — 26. HALLÉN: *Valdemarsskatten* (Ava: fru Hellström; Waldemar, pater: hrr Lejdström, Sellergren). — 27. GOUNOD: *Faust* (Margareta, Siebel, Martha: fru Hellström, Hellström, frk. Edström; Faust, Mefistofeles: hrr Nyblom, Söderman). — 29. DONIZETTI: *Regemets dotter* (Marie: fru Hellström; Tonio: hr M. Strandberg); Balett: *Dygnets timmar*. — 30. THOMAS: *Mignon* (Mignon, Philine: frkn. Lindegrén, Fernquist; Meister: hr Malm; Lothario, Laertes: hrr Mandahl, Åke Wallgren, debuter). — 31. AUBER: *Fra Diavolo*.

Vas teatern. Aug. 11—22. MESSENGER, ANDRÉE: *Veronique*, operett i 3 akter af Vanloo och Duval. (Agathe, Helene-Veronique: fru Meissner, frk. Grünberg; Coquenard, Florestan, en exekutionsbetjänt, en lakej: hrr Ringvall, Svensson, Adami, Lund). 24—31 AUDRAN, EDM.: *Dockan* (La Poupée), operett i 4 akter af Ordonneau. (Fru Hilarius, Alèsia, Jozze: fru Wahlbom, Meissner, Brandt; Mäster Hilarius, Pater Maxim, Lancelot, La Chanterelle, Lorémaïs: hrr Strömberg, Svensson, Schücker, Ringvall, Bergström).

Olympia-teatern. Juli 4. Finska Filharmoniska orkesterns 1:sta Symfonikonsert. Dirigenter: kapellm. Rob. Kajanus och kompon. Jean Sibelius. Solosångerska: fru Ida Ekman. — Aug. 18—31. *Trollkarlen vid Nilen*, operett i 3 akter af Smith och Neumann, musik af Victor Herbert.

Djurgårdsteatern. Juni 7—19. SIDNEY-JONES: *Geishan* (1¹/₂ 200:de gången). — 20—24. MILLÖCKER: *Tiggarsstudenten*. — 25—juli 13. *Ett äfventyr i Sevilla*, operett i en akt af Grangé o. Bernard, musik af Taléxy; *N:o 42946. Ett extranummer*, skämt med sång och dans i 2 tablåer af X.

Kata ina kyrka. Juni 9. Upsalasångarnes Pariserkörns konsert.

Hasselbacken. Juli 5. Finska Filharmoniska orkesterns populära konsert. — Aug. 30, Stockholms Allmänna Sångförenings konsert under dir. af hr Herman Berens med biträde af K. Svea Lifgardes musikkår.

Den nya säsongen invigdes af k. teatern med »Trollflöjten», som redan vid slutet af den sistlidna var färdig att gå öfver scenen med dels nya dekorationer, dels de äldre berömda Bergs renoverade af hr. Th. Jansson. Första aktens båda tablåer samt ett par tablåer till fjärde akten, däribland den med eld- och vattenprovet, äro nya och särdeles lyckade. Nattens drottningens präktiga tablå i första akten skulle göra bättre verkan, om den litet löjligen månskrän tog bort och endast stjernhimmeln utgjorde bakgrund. Operan utfördes på alla händer väl. Hr Malm, som sjöng Tamino första gången, gjorde med sin väljudande stämma lycka i partiet, om än en och annan höjdtön lät något ansträngd. Fröken Gerda Nilsson hade en ny debut som Papagena och tog sig mycket näpen ut i denna lilla rol. Fru Östberg var som alltid en i allo fulländad Nattens drottning. För Mono-

statos' parti föreföll hr Ericsens röst allt för svag. Som Laertes i »Mignon» har hr Åke Wallgren gjort debut. Rollen är, som bekant, af föga betydelse. Teatern har för öfrigt endast bjudit på gamla bekanta operor, såsom vanligt och naturligt i början af säsongen.

Vasa-teatern började sin termin med en nyhet: »Veronique», en operett, som ej tycktes slå mycket an alldenstund den ej länge höll sig uppe, hvartill orsaken mera kan sökas i texten än i musiken af Messenger, som hade många anslående nummer, kanske för fina såsom operettmusik. »Dockan» af Audran, som flestades gjort stor lycka, är bäst i de första akterna men mattas af mot slutet. Musiken väger mellan rätt goda och triviala saker. Det kvinnliga hufvudpartiet, »dockan» Alesia, uppbäres förträffligt, lifligt och behagfullt af fru Meissner, hvars röst vunnit i säkerhet. Hr Schückers ypperliga stämma, för hvilken man skulle önska en större scen, gör sig äfven i hans parti utmärkt gällande. Hr Strömberg är högst komisk i leksaksfabrikantens rol. Operetten är vackert uppsatt och utföres väl.

Om Upsala-sångarnes Pariserkör-konsert härstädes i början af juni skola vi yttra oss i sammanhang med omnämmandet af hela den stora turnén. — Finska Filharmoniska orkesterns båda konserter väckte rikt bifall, såväl genom intressanta för oss nya finska musikverk, som ock genom förträffligt utförande. Orkestern bestod af 70 personer och anfördes af kapellm. Rob. Kajanus samt komponisten Jean Sibelius. Första konsertens program upptog af Sibelius: Symfoni (E moll) och Legender ur Kalevala («Tuonelas svan» och »Lamminkainen drager hemåt»); R. Kajanus: »Sommarminnen», suite; A. Järnefelt: »Korsholm», symfon. dikt; sånger af G. Mielch, O. Merikanto, A. Järnefelt, M. Wegelius, E. Melartin, K. Flodin. Å andra konserten var programmet följande; K. Collan: Vasa-marsch, Sibelius: »Finlandia» tondikt för orkester, Suite ur »Kung Christian II» (Nocturne, Elegie, Musette, Ballade); A. Järnefelt: Adagio (stråkinstrument) och Prelude; R. Kajanus: Finsk Rhapsodi n:o 1, »Aino», symfonisk dikt; Pacius: Suomis sång (stråkinstrument).

Af de intressanta och vackra finska kompositionerna visade sig de af Sibelius mest nymodiga ifråga om ideer och orkesterbehandling. Alla numren mottogos med rikaste bifall, och orkestern besvarade detta med att extra utföra »Björneborgarnes marsch» och »Vårt Land», hvilka af de närvarande åhördes stående och med blottade hufvuden. De finska sångerna utfördes af fru Ida Ekman, född Morduch, särdeles behagligt och förtjenstfullt.

På Hasselbacken har Allmänna Sångföreningen gifvit en talrikt besökt kon-

sert under rikt bifall. Särskildt voro Bellmannsångerna förtjenta däraf. Ett och annat nummer, t. ex. »Hör jag forsens vilda fall» och delar af Södermans »Bondbröllop», hade kräft raskare tempo. — Af gardesmusiken på Hasselbacken under dir. Kjellbergs ledning har nyligen utförts en ny svensk komposition, en anslående »Festmarsch» af dr. A. M. Myrberg, ursprungligen skriven för stor blandad orkester.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Teaterns personal samlades efter sommarferiernas slut d. 15 aug., då repetitionerna togo sin början. Första föreställningen under nu ingångna spelåret egde rum d. 20 aug. Vid k. teatern äro för spelåret 1900—1901 engagerade: fruor C. Östberg, M. Jungstedt, W. Strandberg, P. Lindberg, A. Hellström, D. Afzelius, fröknar A. Karlsohn, S. Hallgren, A. Hulting, O. Edström, A. Fernqvist, S. Lindegren, H. Nordin samt hrr C. F. Lundquist, A. Ödmann, A. Sclergren, M. Bratbost, J. Forsell, C. Lejdström, H. Malm, S. Nyblom, M. Strandberg, G. Henrikson, J. Grafström, E. F. Ericson, C. Lundmark, H. Nygren, F. Malmjö, O. Bröderman. Hr Joh. Elmblad är fortfarande anställd i egenskap af både regissör och sångare. Hr Wilh. Stenhammar har erhållit befattning som andre kapellmästare vid operan.

Beträffande lokalen har orkesterns utrymme blifvit förstoradt genom borttagandet af första bänkraden å parkett, hvars platser därigenom minskats till 375.

Under närmaste tiden kommer att arbetas på operorna »Friskyten» och »Hugenotterna», hvilka skola gifvas i nya uppsättningar.

Vasateatern började spelåret d. 11 aug. Personalen för operetten är hufvudsakligen oförändrad. Hr Ranft har uppgjort kontrakt om uteslutande uppföranderätt i Sverige af Arthur Sullivans 3 akts opera-buffa »Persiens ros». Bland operetter, som snart torde upptagas, är »Zigenarbaronen» att förvänta.

K. Musikkonservatorium. Anmälningen för dem, som söka inträde i konservatoriet denna termin, egde rum d. 31 aug. till stråk- och blåsinstrument, harpa och komposition; till piano (såsom hufvudämne) d. 1 sept., till sång- och operaskolan den 4 samt till orgel d. 6 sept.

De större musikskolorna i hufvudstaden. Höstterminen börjar i Richard

Anderssons Musikskola d. 20 sept., i fröken S. Carlheim-Gyllenskölds Musikinstitut d. 18 och i fröken Hedvig Svensons Musikskola den 15 september. Den sistnämnda kommer snart att flyttas från Döbelnsgatan till Tegnérsgatan. Närmare upplysningar om dessa musikskolor meddela annonser i dagens nummer.

Adelina Patti, som i denna månad ämnar sig till Petersburg att konserter, säges nu med visshet komma att låta höra sig äfven här i Stockholm å någon konsert på hemresan från Ryssland.

Konsertturné. Madame Augusta Öhrström-Renard, härstädes välbekant som sångerska, jämte sin elev miss Rebecca Mac Kenzie väntas efter en företagen Norrlands-turné skola konserter här under denna månad.

Musikhistoriska museet har fått en ny tillökning af sina sällsynta musikinstrument. Genom köp från Tyskland har det förvärfvat en serpent från 1600-talet, ett ormliknande blåsinstrument af trä, öfverklädt med läder; detta slags instrument uppkom mot slutet af 1500-talet i Frankrike och användes i synnerhet i kyrkomusiken men blef sedermera speciellt militärinstrument och var såsom sådant i bruk ännu i slutet af 1700-talet; numera äro serpenter i hög grad sällsynta. Likaså har under innevarande sommar inköpts i Paris (genom grosshandlare Claudius i Malmö) en nonnegeige eller marinen-trompet, ett egendomligt, nära två meter högt stråkinstrument med endast en sträng, hvilket under medeltiden begagnades i nunnekloster, men som äfven fick användning till sjös såsom signalinstrument, samt en philomele eller näktergalsfiol, ett violinliknande instrument med stålsträngar, hvilket utmärker sig för sin klara, välljudande ton. Äfvenledes har inköpts en s. k. »stående flygel», tillverkad af P. Rosenvall i Stockholm. Af öfverläkaren, docenten dr Edvard Alin har museet som gäfvat fått mottaga en särdeles vacker viola d'amore af italiensk tillverkning och af musikhandlare C. A. Söderlund en arabisk tambûr, ett slags cittra med fyra stålsträngar.

Museet har i sommar af fröken Hildegard Werner, född i Stockholm och sedan flere år bosatt i Newcastle on Tyne som musiklärarinna, erhållit några om hennes musikaliska och journalistiska verksamhet i England erinrande gåfvor, bl. a. en taktpinne af silfver och ebenholz med inskription, som vid hennes 25-årsjubileum d. 7 dec. 1897 lämnades henne af »The Ladies' Mignon String Orchestra» (se Svensk Musiktidning 1898 n:o 3, hvori frök. W:s porträtt återfinnes). Museet har äfven fått mot-

taga en större grupp fotografi af nämnda, genom henne bildade dam-orkester och ett stort fotografipor-trätt af henne själf, båda porträtt-taflorna försedda med påskrifter och infattade i smakfulla ramar.

Äktenskap inom artistvärlden. Mot slutet af k. teaterns sista spelår ingick dess talangfulla sångartist fröken Anna Thulin d. 29 april äktenskap med hr Thedde Hellström, tjänsteman i försäkringsbolag och son till kyrkoherden i Vaxholm. — Längre fram på sommaren firade f. d. operasångaren Olof Lemon bröllop med fröken Blenda Nilsson, den talangfulla och behagliga sångerskan som tillhört hr Ranfts ly-riska sällskap och i våras gjorde sin första scendebut.

Fröken Johanne Kragballe, som tillhörde vår operascen 1895—97 och där gjorde sig bemärkt genom sitt fördelaktiga utseende och en rätt aktning-svärd sångtalang, har nyligen gift sig med impresario Herman Spira, sång-lärare vid Sternska konservatoriet i Berlin. Det nygifta paret begaf sig genast på väg till Newyork, där frö-ken Kragballe engagerats vid Metro-politan-operan.

Skandinavisk konsert i London. Onsdagen den 11 juli hade violinisten hr Frederik Frederiksen, fröken Bennich och fröken Otta Brong i Steinway Hall i London anordnat en skandina-visk konsert, hvilken, hvad St. D:s korrespondent meddelar, hade en för-vånande stor framgång. Salongen var trots värmen och kriget fullsatt. Pro-grammet upptog hufvudsakligen num-mer af Sjögren, Sinding och Grieg. En mycket angenäm öfverraskning var, säger korrespondenten, att opera-sångaren Forsell utom programmet uppträdde och sjöng en del af våra vackra svenska sånger, af hvilka Pe-terson-Bergers Fylgia tycktes särskildt slå an.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande inbjuder till ny pristäflan, hvarom annonsen i detta nummer närmare upplyser.

Sommarkonsorter i landsorten. Kon-sertväsendet har, som vanligt, under sommaren legat nere. Friluftskonser-ter på restauranter ha naturligtvis före-kommit i de större städerna och vid de betydligare brunns- och badorterna. En och annan artistkonsert har ock vid sådana förekommit. Af sådana, så vidt vi kunnat inhämta, må följande omnämnas: Att först vända oss till Stockholms närhet gafs i slutet af juli en konsert i Furusund af konsertmä-staren *Lars Zetterqvist* med biträde af hofkapellm. Rich. Henneberg samt kam-marmusici Fr. Sörensen, G. Nyberg, B. Stranensky och C. Lindhe. Program-met upptog kompositioner af Corelli, Haydn, Boccherini, Saint-Saëns m. fl.

— I Vaxholms kyrka gafs d. 14 aug. konsert af musikdirektör *Rob. Arnold-son* och kammarmus. *C. Lindhe* med biträde af operasångaren Thor Mandahl. I början af aug. gaf hr *Emil Sjögren* i Södertelje en konsert med endast egna kompositioner, biträdd af operasångaren Sven Nyblom och hr H. Nyblom; ett par dagar senare gaf hr S. konsert i Vaxholm med samma assistenter. Visby domkyrka var d. 18 juni loka-len för en konsert af de förenade *Norr-köpings* och *Visby* musikaliska sällskap med deras resp. dirigenter hr K. Dahl-ström och dir. Lambère. Konserten inleddes med Griegs »Landkjending» af båda sällskapens manskör, hvori barytonsolot sjöngs af hr C. Rosén (fotograf i Stockholm, f. d. Norrkö-pingsbo), och slöts med Svedboms »I Rosengård», utförd af deras blandade körer och fru Alma Arthur samt hr Thure Schön (båda fr. Norrköping) i solopartierna. Norrköpingskören sjöng dessutom Rheinbergers »Toggenburg» och manskören »Sångarlösen» af Grieg samt »Sverige» af V. Dahlström. Visbykören utförde Gades »Balders dröm», med konsul C. J. Björkander i solopartiet. Pianoackompanjemang utfördes af fru Ellen Dorff-Enander fr. Norrköping och fröken Jenny Köhler fr. Visby. Samtliga nummer utfördes förtjänstfullt, särskildt i »Toggenburg» en duo af fru Arthur och hr G. Grön-dal, tillhörande Norrköpingssällskapet.

Operasångaren *John Forsell* och frök. *Signe Widell* ha i förra hälften af augusti gifvit soaréer i Strömstad, Lysekil, Marstrand, Särö, Göteborg, Varberg, Borås, Alingsås och Sköfde. En annan konsertturné har företagits af sopransångerskan *Anny Ålenius* samt violoncellisten *Fredr. Trobäck* med hr Otto Trobäck som ackom-panjatör, hvilken turné sträckte sig till Styrö, Fiskebäckskil, Lyckorna, Lysekil och Strömstad. Konsert har i sommar å Särö äfven gifvits af operasångerskan frök. *Sofie Linde-grén* och altsångerska frök. *Lyva Ed-ström*. Där och i Lerum (n. Göteborg) har hr *Ragnar Grevillius* konserte-rat, biträdd af hr Nyborg, organist i Engelska kyrkan i Göteborg. Den 5 aug. gaf konsertm. *Lars Zetterqvist* jämte frök. *Virginia Bergendahl* kon-sert i Lysekil och dagen därpå i Mar-strand. Frök. Bergendahl, dotter till ryttmästaren C. G. Bergendahl, har studerat sångkonst vid Stockholms-konservatoriet och sedan i Paris, där-på med ett ansedt operasällskap gjort turné genom Orientens större städer och senast i Prag vunnit stor fram-gång. På väg till utlandet har kon-serterats i Göteborg och i Skåne af finska studentkåren Suomen Laulu, af Upsaliensarnes Pariserkör och af Finska Filharmoniska orkestern.

Upsaliensarnes Pariserkör firade stora triumfer på sin konsertturné, hvarom

i ett följande nummer närmare skall redogöras.

(Ytterligare musiknotiser äfven från grannlanden och utlandet måste spa-ras till nästa nummer.)

I Musik- och Bokhandeln:

Populär Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Pristäflan.

Sällskapet för Svenska kvartettsångens be-främjande inbjuder härmed svenska tonsättare till täflan om pris för flerstämmiga komposi-tioner för mansröster.

Kompositionerna skola vara skrifna till svensk text efter fritt val och utan ackom-panjemang, förbehållande sig sällskapet ägande- och förlagsrätt till de arbeten, som blifva pris-belönade. Vid bedömandet af de insända kom-positionerna tages hänsyn till sångbar melodi och lättflytande stämföring samt kompositioner-nas lämplighet för vanligt röstomfång.

Täflingsprisen äro tre:

1:sta priset: 400 kronor, hvilket endast kan tilldelas en större körkomposition i en eller flere afdelningar.

2:dra priset: 100 kronor, samt

3:je priset: 50 kronor, och äger styrelsen, på prisnämndens förslag, rätt att i stället för ett andra pris utdela ytterligare två tredje pris à 50 kronor hvardera.

Icke prisbelönad men lämplig komposition kan efter öfverenskommelse inköpas till kvar-tettsamlingen.

Såsom prisdomare fungera, enligt benäget åtagande, Herr Professorn m. m. *Ivar Hall-ström*, Herr Professorn m. m. *C. R. Nyblom* och Herr Regementsläkaren m. m. Med. Dok-tor *A. Kull*.

Kompositionerna skola före den 1 Decem-ber innevarande år insändas till Abr. Lund-quists Hofmusikhandel, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, och skola kompositionerna vara försedda med tydligt skrifvet motto, där af af-skrift skall finnas å ett medföljande, försegladt kuvert, innehållande kompositörens namn och fullständiga adress. Rätt förbehålles att vid tillämnadt inköp bryta den till kompositionen hörande namnsedeln.

Stockholm i Juni 1900.

D. N. STYRELSEN.

Kungliga Musikkonservatoriet i Leipzig.

Antagningspröfningen eger rum *Tisdag, Onsdag och Torsdag den 25, 26 och 27 Sept. 1900* kl. 9 till 12. Personlig anmälning till denna pröfning skall ske *Måndag den 24 Sept. 1900* å konservatoriets byrå. Undervisningen omfattar Harmoni- och Kompositions-lära. Pianoforte, Orgel, Violin, Viola, Violoncell, Kontrabas, Flöjt, Oboe, Eng. Horn, Klarinett, Fagott, Valldhorn, Trumpet, Cornet à Piston, Basun; — Solo-, Ensemble-, Kvartett-, Orkester- och Partiturspel; — Solosång (fullständig utbildning för operan), Körsång samt Lärometod, förenad med öfningar i offentliga föredrag, Musikens historia och estetik; italienska språket, deklamation och dramatisk undervisning; — och meddelas af

herr kapellmästaren, professor dr **C. Reinecke**, direktör, samt

af herrar: professor **F. Herrman**, dr **F. Werder**, musikdirektör, professor dr **S. Jadassohn**, **L. Grill**, **F. Rebling**, **J. Weidenbach**, **C. Piutti**, organist vid St. Thomas-kyrkan, **H. Klesse**, **A. Reckendorf**, professor **J. Klengel**, **R. Bolland**, **O. Schwabe**, **W. Barge**, **F. Gumpert**, **F. Weinschenk**, **R. Müller**, **P. Quasdorf**, kapellmästare **H. Sitt**, hofpianisten **C. Wendling**, **T. Gentzsch**, **P. Homeyer**, organist vid Gewandhaus-konserterna, **H. Becker**, **A. Ruthardt**, professor **G. Schreck**, kantor vid Thomas-skolan, **C. Beving**, **F. Freitag**, musikdirektör **G. Ewald**, **A. Profft**, regissör vid Stadtteatern, konsertmästare **A. Hilf**, **K. Tamme**, **R. Teichmüller**, **W. Knudson**, **F. von Bose**, dr **J. Merkel**, **A. Reisenauer**, dr **H. Kretzschmar**, universitetsprofessor i musikhistoria.

Prospekt på tyska, engelska och franska utlemnas gratis.

Leipzig i Juli 1900

Direktionen för Kungl. Musikkonservatoriet

D:r PAUL RÖNTSCH.

Richard Anderssons Musikskola

fortgår såsom hittills. Höstterminen börjar den 20 September. Anmälning-dagar: Måndagen den 17 och Tisdagen den 18 Sept. kl. 12—2, 5—6 e. m. Ordinarie mottagningsdagar från och med den 16 Sept. Onsdagar och Lördagar $\frac{1}{2}$ 2— $\frac{1}{2}$ 3 e. m. **Brunnsgatan 28, 2 tr., Stockholm.**

Filialer finnas å Söder och Östermalm.

(G. 100911.)

Stockholms Musikinstitut,

Brahegatan 7 B, öfver gården 1 tr. upp.

Höstterminen börjar den 18 September.

Undervisningsämnen: *Pianospelning* och *Harmonilära*. Anmälningstid: från och med den 12 Sept. kl. $\frac{1}{2}$ 1— $\frac{1}{2}$ 3. Efter terminens början mottagnings- och anmälningstid Måndagar och Torsdagar kl. $\frac{1}{2}$ 1— $\frac{1}{2}$ 2.

För närmare redogörelser tillhandahålles prospekt.

Sigrid Carlheim-Gyllensköld.

Hedvig Svenssons Musikskola.

Döbelnsgatan 7, 3 tr.

Höstterminen börjar den 15 September.

Anmälningar mottagas den 12, 13 och 15 September kl. 1—4 och 5—6 e. m.; **därefter Tisdagar och Fredagar kl. 1—2 e. m.**

Prospekt tillhandahålles.

Obs. Den 1 Okt. flyttas musikskolan till Tegnérsgatan N:o 9 n. b.

Anmälningar mottagas **efter d. 1 oktober** Tisd. och Fred. kl. 1—2 i min privatbostad **Storgatan 46** andra huset från Narvavägen.

(S. T. A. 77114)

Hedvig Svensson.

Skandinaviska Pianofabriken,

32 Mäster-Samuelsgatan 32,

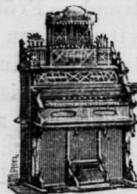
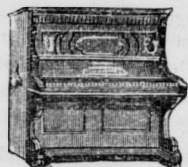
rekommenderar

sin tillverkning af utmärkta, af framstående musici vits-

ordade **Pianinos** och **Orglar**

till billiga priser. Full garanti. Goda betalningsvillkor.

Begagnade instrument tagas i utbyte. *Begär priskurant.*

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å 2 kronor hos **P. Herzog**, Malmkilnadsgatan n:o 54.

Kyrko-Orglar.

Reparationer och Stämningar utföras om-sorgsfullt och till moderata priser.

Jacob Lindgren,
Orgelbyggare, Malmö,

Föreningsgatan 5. (G. A. M. 60997.)

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen
första

pris, in- och
utrikes.

Beqväma
afbetalnings-
villkor.

✱

Talrika vitsord
från framstående musici
och konstnärer, bl. a. från
Alfred Reisenauer, Professor
Frans Neruda, Alfred Grünfeld,
Moritz Rosenthal, Prof. Franz
Mannstädt, Dir. Aug. Körling,
Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru
Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass samt
Kungl. Musikaliska Akademien och Göteborgs
mera framstående musici och musiklärarinnor.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelhar-monier af de bästa svenska och ut-ländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt an-svar för instrumentens bestånd.

Obs! Hufvuddepôt för Blüthners och Rönischs verldsberömda Flyglar och Pianinos.

Innehåll: Robert Kajanus (med por-trätt). — Johann Sebastian Bach som lärare och uppfostrare, af Dr. Sch. — Sångargager och sångskolor, af George Armin. — Musik-bref från Roma. Verdis »Nabucco», af An-teros. — Internationella Musiksällskapet. Inne-hållet af dess »Tidskrift». — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvud-staden och landsorten. — Annonser.